

„Mein Gott — ali ni tu blizu tolmača — morda kakšen žid?“ vpraša v skrbeh prvi državni jezik.

„Nem tudom nemeti,“ ropota drugi državni jezik.

„Ja — lie — beer Fraind, verstehen denn Sie wirklich gar kein Wort deutsch?“ vpraša obupno stotnik.

„Nerozumim!“ se odreže nato čuvarin globusa ter trene z očmi na smeh.

„O — rozumim, rozumim!“ vikne stotnik ter se same radosti počehlja po glavi. Za njim pa se je tedaj po vrstah zazibal smeh: srebrnoglasen pri častnikih, pritajen in zamolkel pri moštvu. Stotnik je znal neko češkopoljsko mešanico, orožnik je bil pa Slovak. In dognala sta v slovanskem jeziku, kolikor in karkoli sta hotela. Dolgo sta se iskala dva državna moža, naposled sta se našla: s sladkim in zadovoljnim smehljajem na licih sta se menila. Diven je bil ta prizor! Kjer dva državna jezika nista mogla izpeljati, je prišel kot posredovalnik na pomoč naš slovanski jezik.

Balada.

K jezeru prišla je
z Bogom govorit
duša zapuščena
in pokoja pit.

V parku pozlačenem
žuborel fontan,
vetrček budil je
lilije iz sanj —

Jezero je vzelo
zvezde v naročaj,
pelo in zibalo:
aja, aj, aj, aj —

Kaj si izgubilo,
dete moje, tod,
da te v noč privela
je samotna pot?

Bičje zašumelo,
povprašalo: kam? —
Zvezde se smehljale:
mirno lezi k nam!

Jezero je vzelo
dušo v naročaj,
pelo in zibalo:
aja, aj, aj, aj —

Vida.

